

<!-- TradeDoublar site verification 1680096 -->

Publicerad 23 juli 2009
Uppdaterad 24 juli 2009

SUNDSVALLS TIDNING

Instrumentkombination med en framtid

Kyrkans hus

Duo Friberg

Per Friman, sopran- och altsaxofoner, Joakim Berg, marimba

Musik av Felix Mendelssohn, Frederic Chopin, Akira Yuyama, Sherrie

Maricle med flera

Ofta tycks de ordinarie spelåren domineras av etablerade ensembler: körer, orkester, stråkkvartetter, blåsarkvintetter. Men under de fria och avspända sommarmusikserierna kan allt hända. Till och med att en saxofon och en marimba blir en duo.

Per Friman och Joakim Berg är stabila medborgare i det svenska yrkesmusikersamhället och bildade Duo Friberg 2003. Själv hade jag aldrig hört kombinationen förr och slogs av hur fint klangerna smälter samman: båda lite hesa, lite nasala - och mjuka som ullfilt och brasvärme. I polskan Torn-Eriks visa blev saxofonens klagande ton stundtals lik en ödslig säckpipa, medan den ofta så slanka marimban genom ett lätt tremolo fick en oväntat djup, orgellik klang.

Det var roligt att höra hur marimban, som annars mest står för effekter, nu fick bära hela ackompanjemangsfunktionen och gjorde det utmärkt. Det mystiska, mjuka och stämningsskapande är dess trumfkort. Men liksom saxofonen är den hemtam i flera genrer och det hade Sherrie Maricle utnyttjat i sin Prelude and Funk. Från en marimba som tonade fram ur intet gled stycket över till att bli riktigt tufft, med ett bestämt beat och virtuosa inslag.

Inte oväntat var originalstyckena mest spännande. Akira Yuyama lät också, i sitt Divertimento, marimban måla ljuva, hemlighetsfulla fantasivärldar. Men därefter provade han de mest skilda temperament, stilar och effekter, allt mot en orientalisk klangbotten. Duon tryckte rejält med klang ur instrumenten och fick rytmen att svänga.

Svårast att återskapa var de arrangerade pianostyckena, klassiska pärlor av Mendelssohn och Chopin. Här saknade man pianots klarhet, särskilt i snabba ackompanjemangsrörelser. Å andra sidan framträdde vissa effekter bättre än i originalversion, som den lilla känslan av dur-mollblandning i en av Mendelssohnliederna.

I Chopinvalserna lyssnade man mest på Per Friman: altsaxens tonomfång liknar den mänskliga rösten och här sjöng han verkligen ut. Och han vet hur klassisk saxofon ska låta: inget kantigt eller rått, det nasala hårt tyglat, och inga sprickor som stör det gyllene och smidiga i klangen. Starka nyanser hade han gärna fått spela oftare under kvällen.

Här bjöd två skickliga musiker sprinterlopp i Minutvalsen och Vallflickans dans; visade upp omsorgsfull frasering och ett nästintill perfekt samspel. Nog har kombinationen saxofon-marimba en framtid.

Susanne Holmlund
060-197278
susanne.holmlund@st.nu

[Var den första att kommentera](#)